

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

9. november 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — insolvensbehandling — forordning (EF) nr. 1346/2000 — artikel 4 — virkninger på fordringer, som ikke har været genstand for insolvensbehandlingen, i henhold til en medlemsstats lovgivning — fortabelse — fordringens karakter af skattefordring — ingen betydning — artikel 15 — begrebet »verserende retssager« — tvangsfuldbyrdsprocedurer — ikke omfattet«

I sag C-212/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunalul Mureş (retten i første instans i Mureş, Rumænien) ved afgørelse af 24. april 2015, indgået til Domstolen den 8. maj 2015, i sagen:

ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

mod

Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (DGRFP),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne M. Berger (refererende dommer), A. Borg Barthet, E. Levits og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. april 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den ungarske regering ved M. Fehér, G. Koós og M. Bóra, som befuldmægtigede
 - den nederlandske regering ved M. Bulterman og M. de Ree, som befuldmægtigede
 - Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, som befuldmægtiget, bistået af avocat D. Calciu,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. juni 2016,

* * Processprog: rumænsk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT 2000, L 160, s. 1).
- 2 Anmodningen er indgivet i en sag mellem ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (herefter »ENEFI«), tidligere E-Star Alternativ Energiaszolgaitato Nyrt, og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (generaldirektoratet for offentlige finanser i Brașov (DGRFP), Rumænien, herefter »DGRFP Brașov«) vedrørende tvangsfuldbyrdelse af en skattefordring efter anmodning fra DGRFP Brașov.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 12., 20., 21. og 23. betragtning til forordning nr. 1346/2000 har følgende ordlyd:
 - »(12) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling har universel gyldighed og omfatter alle skyldnerens aktiver. For at beskytte de mange forskellige interesser gør denne forordning det muligt at indlede en sekundær insolvensbehandling, som afvikles parallelt med hovedinsolvensbehandlingen. Den sekundære insolvensbehandling kan indledes i den medlemsstat, hvor skyldneren har et forretningssted. Den sekundære insolvensbehandling har kun virkning for de aktiver, som befinder sig på den pågældende stats område. Ufravigelige regler om samordning med hovedinsolvensbehandlingen sikrer den nødvendige ensartethed i Fællesskabet.
- [...]
- (20) [...] For at sikre hovedinsolvensbehandlingens forrang bør kurator for denne insolvensbehandling have flere muligheder for at øve indflydelse på de samtidige sekundære insolvensbehandlinger. Han bør f.eks. kunne fremsætte forslag om en saneringsplan eller tvangsakkord eller begære udsættelse af realisationen af aktiverne under den sekundære insolvensbehandling.
- (21) Enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med hjemsted i Fællesskabet bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i Fællesskabet. Dette bør også gælde for skattemyndighederne og socialsikringsorganerne. For at sikre kreditorerne en ensartet behandling må udlodningen af proventuet imidlertid samordnes. [...]
- [...]
- (23) Denne forordning bør for de sagsområder, den dækker, fastlægge ensartede lovvalgsregler, som på deres anvendelsesområde træder i stedet for de nationale internationalprivatretnlige regler. Medmindre andet er fastsat, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes (*lex concursus*), anvendes. [...] *Lex concursus* fastsætter alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold. Den fastsætter alle betingelserne for en insolvensbehandlings indledning, afvikling og afslutning.«

4 Artikel 3 i forordning nr. 1346/2000 med overskriften »International competence« bestemmer:

»1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis han har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver en insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling. Denne insolvensbehandling skal være en likvidation.

[...]«

5 Forordningens artikel 4 med overskriften »Den lovgivning, der finder anvendelse« fastsætter:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlings indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

[...]

f) hvorledes insolvensbehandlingen virker på individualforfølgingsforanstaltninger bortset fra verserende retssager

g) hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlings indledning

h) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer

[...]

j) betingelserne for og virkningerne af insolvensbehandlings afslutning, navnlig ved tvangsakkord

k) hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlings afslutning

[...]«

6 Artikel 15 i forordning nr. 1346/2000, som har overskriften »Insolvensbehandlings virkninger for verserende retssager«, har følgende ordlyd:

»Insolvensbehandlings virkninger for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.«

7 Denne forordnings artikel 20, som har overskriften »Tilbagelevering og fradrag«, fastsætter:

»1. En kreditor, som efter indledning af en insolvensbehandling i henhold til artikel 3, stk. 1, uanset på hvilken måde, men navnlig ved tvangsfuldbyrdelse, opnår hel eller delvis fyldestgørelse for sin fordring i skyldnerens formue, som befinder sig på en anden medlemsstats område, skal levere det, han har opnået, tilbage til kurator, jf. dog artikel 5 og 7.

2. Med henblik på at sikre lige behandling af kreditorerne deltager en kreditor, som i forbindelse med en insolvensbehandling har opnået en dividende af sin fordring, først i udlodningen i forbindelse med en anden insolvensbehandling, når kreditorer med samme plads i konkursordenen eller i samme kategori har opnået en tilsvarende dividende i denne anden insolvensbehandling.«

8 Artikel 39 i forordning nr. 1346/2000 med overskriften »Ret til at anmelde fordringer« har følgende ordlyd:

»Kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted, deres bopæl eller deres hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, herunder medlemsstaternes skattemyndigheder og socialsikringsorganer, har ret til at anmelde deres fordringer skriftligt i forbindelse med insolvensbehandlingen.«

Ungarsk ret

9 § 20, stk. 3, i 1991. évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (lov nr. XLIX fra 1991 om konkursbehandling og likvidation) bestemmer:

»En kreditors manglende overholdelse af fristerne for anmeldelse af fordringer i henhold til [denne lov] medfører, at kreditoren ikke kan deltage i indgåelsen af tvangsakkord, og en tvangsakkord vil ikke have virkning over for ham. En kreditor, som ikke er blevet registreret som følge af den manglende anmeldelse af en fordring inden for fristen, kan ikke gøre fordringen gældende over for skyldneren, men kan derimod anmelde en fordring, som ikke er forældet, som et led i en likvidationsbehandling iværksat af en anden person. [...]«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 ENEFI er et selskab med hjemsted i Ungarn, som på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen rådede over et forretningssted i Rumænien. Den 13. december 2012 blev der indledt insolvensbehandling mod dette selskab i Ungarn, og indledningen heraf blev meddelt DGRFP Braşov den 7. januar 2013.

11 I januar 2013 gjorde DGRFP Braşov to fordringer gældende i forbindelse med insolvensbehandlingen. Da myndigheden imidlertid ikke havde overholdt den gældende frist for anmeldelse og ikke havde betalt stempelafgift, kunne disse fordringer ikke tages i betragtning i forbindelse med denne insolvensbehandling, hvilket DGRFP Braşov blev oplyst om den 2. maj 2013.

12 Mens insolvensbehandlingen stadig verserede, udførte DGRFP Braşov herefter en afgiftsmæssig undersøgelse på ENEFI's forretningssted i Rumænien. Den 25. juni 2013 udstedte DGRFP Braşov en afgiftsansættelse (herefter »afgiftsansættelsen«) vedrørende en gæld i form af skyldig merværdiafgift (moms). Myndigheden anmeldte imidlertid ikke en fordring vedrørende denne afgiftsansættelse under insolvensbehandlingen.

- 13 I første omgang anfægtede ENEFI ikke afgiftsansættelsen. Følgelig blev et tvangsfuldbyrdsdokument udstedt over for selskabet den 7. august 2013 af de rumænske myndigheder, som derefter indledte en tvangsfuldbyrdsprocedure.
- 14 Før afslutningen af insolvensbehandlingen i Ungarn den 7. september 2013 anlagde ENEFI sag til prøvelse af tvangsfuldbyrdsen indledt i Rumænien. Selskabet var således af den opfattelse, at det ikke var forpligtet til at betale den moms, som skyldes i henhold til afgiftsansættelsen, og betragtede den tilhørende tvangsfuldbyrdelse som ulovlig, idet selskabet på tidspunktet for den skattekontrol, der gav anledning til udstedelsen af afgiftsansættelsen, allerede var genstand for den insolvensbehandling, der var indledt i Ungarn. Ifølge ENEFI skulle DGRFP Braşov følgelig have anmeldt sin fordring under denne insolvensbehandling. I henhold til ungarsk ret, som i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1346/2000 skal anvendes, er fordringer, som ikke er anmeldt under insolvensbehandlingen, i princippet fortabt.
- 15 På denne baggrund har Tribunalul Mureş (retten i første instans i Mureş, Rumænien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 4, stk. 1 og stk. 2, litra f) og k), i forordning nr. 1346/2000 fortolkes således, at insolvensbehandlingens virkninger, som reguleres af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, kan omfatte fortabelse af rettigheden for en kreditor, som ikke har deltaget i insolvensbehandlingen, til at gøre sin fordring gældende i en anden medlemsstat eller udsættelse af tvangsfuldbyrdsen angående denne fordring i den pågældende medlemsstat?
- 2) Er det relevant, at den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt, er en skattefordring?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 16 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4 i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt – som over for en kreditor, som ikke har deltaget i den pågældende insolvensbehandling, fastsætter bestemmelser om fortabelse af rettigheden til at gøre sin fordring gældende eller udsættelse af tvangsfuldbyrdsen angående denne fordring i en anden medlemsstat – henhører under bestemmelsens anvendelsesområde.
- 17 I denne forbindelse fremgår det først af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, at det er konkurslovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt (herefter »lex fori concursus«), der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger, medmindre andet er fastsat i forordningen. Som det fremgår af 23. betragtning til denne forordning, fastsætter lex fori concursus alle insolvensbehandlingens virkninger, såvel de processuelle som de materielle, for de berørte personer og de berørte retsforhold.
- 18 Mere specifikt bestemmer artikel 4, stk. 2, litra g) og h), i forordning nr. 1346/2000, at lex fori concursus bestemmer, hvilke fordringer der skal anmeldes i skyldnerens bo, hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter insolvensbehandlingens indledning, og reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer. For ikke at fratage disse bestemmelser deres effektive virkning, skal konsekvenserne af en tilsidesættelse af lex fori concursus-regler vedrørende anmeldelse af fordringer og særligt de fastsatte frister i denne forbindelse ligeledes vurderes på grundlag af denne lex fori concursus (jf. analogt dom af 10.12.2015, Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, præmis 19).

- 19 Hvad angår virkningerne af insolvensbehandlingens afslutning, navnlig ved tvangsakkord, og hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlingens afslutning, bemærkes, at disse virkninger og disse rettigheder som udtrykkeligt anført i artikel 4, stk. 2, litra j) og k), ligeledes fastlægges i *lex fori concursus*.
- 20 Selv om det er korrekt i denne forbindelse, at artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1346/2000, som indeholder en opregning af, hvad der henhører under *lex fori concursus*, ikke specifikt nævner kreditorer, som ikke har deltaget i insolvensbehandlingen, og følgelig virkningerne af denne procedure eller afslutningen heraf på disse kreditorers rettigheder, kan der imidlertid ikke være tvivl om, at disse virkninger ligeledes skal vurderes på grundlag af denne *lex fori concursus*.
- 21 For det første er listen over emner, der henhører under anvendelsesområdet for artikel 4 i forordning nr. 1346/2000, som findes i bestemmelsens stk. 2, ikke udtømmende, som det fremgår af selve ordlyden heraf, nemlig anvendelsen af udtrykket »navnlig«.
- 22 For det andet bemærkes, at en fortolkning, hvorefter *lex fori concursus* bestemmer virkningerne af insolvensbehandlingens afslutning, navnlig ved tvangsakkord, og hvilke rettigheder kreditorerne har efter insolvensbehandlingens afslutning, men ikke disse virkninger på rettighederne for de kreditorer, der ikke har deltaget i denne insolvensbehandling, ville kunne bringe den pågældende insolvensbehandlings effektivitet i alvorlig fare.
- 23 Den i denne doms præmis 22 nævnte fortolkning ville have til følge, at de kreditorer, som ikke deltager i insolvensbehandlingen, efter denne insolvensbehandlings afslutning kunne kræve en fuldstændig betaling af deres fordringer, hvilket således ville føre til en forskelsbehandling mellem kreditorerne. Denne fortolkning ville i øvrigt – og navnlig – forhindre enhver tvangsakkord eller lignende foranstaltning til sanering af skyldneren, idet sidstnævnte, som ville skulle imødekomme fordringer fra de kreditorer, som ikke havde deltaget i insolvensbehandlingen, ikke ville have de nødvendige midler til at betale gælden til de øvrige kreditorer i henhold til tvangsakkorden eller en anden foranstaltning, idet denne gæld normalt fordeles og/eller nedsættes i forhold til de midler, som skyldneren reelt råder over.
- 24 Af delvis analoge grunde skal den forelæggende rets argument om, at en bestemmelse i *lex fori concursus*, som finder anvendelse på en hovedinsolvensbehandling, der begrænser eller udelukker muligheden for at gøre en fordring gældende, som ikke er anmeldt inden for rammerne af denne procedure, er til hinder for den i forordning nr. 1346/2000 fastsatte mulighed for at anmode om iværksættelse af en sekundær insolvensbehandling, i denne forbindelse forkastes.
- 25 For det første er en sådan bestemmelse i *lex fori concursus* i modsætning til, hvad den forelæggende ret tilsyneladende mener, ikke til hinder for iværksættelsen som sådan af en sekundær insolvensbehandling, men alene til hinder for at imødekomme en anmodning om iværksættelse af en sådan procedure indgivet af en kreditor, som ikke har overholdt den frist, som er fastsat i den *lex fori concursus*, som finder anvendelse på hovedinsolvensbehandlingen. Enhver anmodning indgivet af en kreditor, som har en fordring, som endnu ikke er fortabt, eller indgivet af kurator i hovedinsolvensbehandlingen, kan derimod fortsat imødekommes.
- 26 For det andet forholder det sig således, at selv om forordning nr. 1346/2000 under visse omstændigheder fastsætter en mulighed for at iværksætte en sekundær insolvensbehandling, har Domstolen allerede fastslået, at indledningen af en sådan insolvensbehandling, som i henhold til forordningens artikel 3, stk. 3, skal være en likvidation, risikerer at være i strid med det formål, som forfølges med en hovedinsolvensbehandling af beskyttende art, og at denne forordning fastsætter et antal ufravigelige regler om samordning, der – således som det fremgår af 12. betragtning til forordningen – skal sikre den nødvendige ensartethed i Den Europæiske Union. Som det er anført i 20. betragtning til forordningen, har hovedinsolvensbehandlingen inden for denne ordning imidlertid forrang for den sekundære insolvensbehandling (jf. i denne retning dom af 22.11.2012, *Bank Handlowy og Adamiak*, C-116/11, EU:C:2012:739, præmis 59 og 60).

- 27 Henset til hovedinsolvensbehandlings forrang synes det helt sammenhængende, at en national lovgivning gennem fortabelse af fordringer, som er anmeldt efter fristens udløb, kan udelukke enhver anmodning indgivet af disse fordringers indehavere med henblik på iværksættelse af en sekundær insolvensbehandling, idet en sådan iværksættelse ville gøre det muligt at omgå den fortabelse, der er fastsat i *lex fori concursus*. Svarende til de bemærkninger, der er anført i denne doms præmis 23, gør en sådan lovgivning det i øvrigt muligt at undgå, at en kreditor, som ikke har deltaget i hovedinsolvensbehandlingen, kan forhindre en tvangsakkord eller en tilsvarende foranstaltning til sanering af skyldneren, som er vedtaget inden for rammerne af denne hovedinsolvensbehandling, ved at anmode om iværksættelse af en sekundær insolvensbehandling.
- 28 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at en bestemmelse i lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, hvorefter en kreditor, som ikke har deltaget i hovedinsolvensbehandlingen, fortaber retten til at gøre sin fordring gældende, henhører under artikel 4 i forordning nr. 1346/2000.
- 29 Henset til konklusionen i denne doms præmis 28 skal det herefter fastslås, at *lex fori concursus* ligeledes kan fastsætte bestemmelser om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af en fordring, som ikke er anmeldt inden for den fastsatte frist. Som generaladvokaten har anført i punkt 46 og 47 i forslaget til afgørelse, forholder det sig således, at da fortabelse af fordringer, der ikke er anmeldt under insolvensbehandlingen, i princippet er tilladt, giver forordning nr. 1346/2000 så meget desto mere også mulighed for en *lex fori concursus*-regel, der alene udsætter fuldbyrdelsesproceduren vedrørende disse fordringer.
- 30 Det skal i øvrigt tilføjes, at da der ikke i forordning nr. 1346/2000 er foretaget en harmonisering af fristerne for anmeldelse af fordringer i insolvenssager henhørende under forordningens anvendelsesområde, tilkommer det i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte sådanne bestemmelser, dog på den betingelse, at disse ikke må være mindre gunstige end dem, som regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af de rettigheder, der er tillagt forbrugerne ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 15.10.2015, Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis). Da der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger herom særligt i parternes indlæg, tilkommer det den forelæggende ret at undersøge, om disse kriterier er opfyldt for så vidt angår § 20, stk. 3, i lov nr. XLIX af 1991.
- 31 Det skal endelig fastslås, at der ikke rejses tvivl ved konklusionen i denne doms præmis 28 og 29 ved den omstændighed, at artikel 15 i forordning nr. 1346/2000 bestemmer, at insolvensbehandlings virkninger for en »verserende retssag« om et aktiv eller en rettighed i massen, udelukkende afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.
- 32 Denne bestemmelse skal således sammenholdes med artikel 4, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1346/2000, som sonderer mellem »verserende retssager« og andre individualforfølgingsforanstaltninger. Virkningerne af insolvensbehandlingen på individualforfølgingsforanstaltninger bortset fra »verserende retssager« er således under alle omstændigheder alene reguleret ved *lex fori concursus*. Som generaladvokaten imidlertid har anført i punkt 67-78 i forslaget til afgørelse, henhører procedurer til tvangsfuldbyrdelse af en fordring under denne sidstnævnte kategori.
- 33 I denne sidstnævnte forbindelse skal det tilføjes, at forordning nr. 1346/2000 hviler på et princip om, at kravet om ligebehandling af samtlige kreditorer, der ligger til grund *mutatis mutandis* for enhver insolvensbehandling, generelt er til hinder for individualforfølgning gennem tvangsfuldbyrdelsesprocedurer indledt og gennemført, mens der verserer en insolvensbehandling mod skyldneren. I henhold til artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal en kreditor, som »navnlig

ved tvangsfuldbyrdelse« opnår fyldestgørelse for sin fordring i skyldnerens formue, som befinder sig på en anden medlemsstats område end den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, levere det, han har opnået, tilbage til kurator.

- 34 Det ville imidlertid være selvmodsigende at fortolke artikel 15 i forordning nr. 1346/2000 i den retning, at bestemmelsen ligeledes omfattede tvangsfuldbyrdelsesprocedurer, med den følge, at virkningerne af indledningen af en insolvensbehandling således ville henhøre under lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne tvangsfuldbyrdelsesprocedure verserer, skønt forordningens artikel 20, stk. 1, samtidig udtrykkeligt bestemmer, at det, der er opnået »ved tvangsfuldbyrdelse« skal leveres tilbage til kurator, hvorved artikel 15 fratages sin effektive virkning.
- 35 Det skal følgelig fastslås, at tvangsfuldbyrdelsesprocedurer ikke henhører under anvendelsesområdet for artikel 15 i forordning nr. 1346/2000.
- 36 Henset til det ovenstående skal første spørgsmål besvares med, at artikel 4 i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt – som over for en kreditor, som ikke har deltaget i den pågældende insolvensbehandling, fastsætter bestemmelser om fortabelse af rettigheden til at gøre sin fordring gældende eller udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen angående denne fordring i en anden medlemsstat – henhører under bestemmelsens anvendelsesområde.

Det andet spørgsmål

- 37 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det er relevant ved afgørelsen af det første spørgsmål, hvorvidt den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, er en skattefordring eller ej.
- 38 I denne forbindelse bemærkes, at det i 21. betragtning til forordning nr. 1346/2000 anføres, at enhver kreditor med sædvanligt opholdssted, med bopæl eller med hjemsted i EU bør have ret til at anmelde sine fordringer i skyldners bo under enhver insolvensbehandling, der er indledt i EU, og at dette også bør gælde for skattemyndigheder og socialsikringsorganer. Det tilføjes i betragtningen, at for at sikre kreditorerne en ensartet behandling må udlodningen af provenuet imidlertid samordnes. I lyset heraf bestemmer forordningens artikel 39 i det væsentlige, at skattemyndighederne i andre medlemsstater end den, hvori insolvensbehandling er indledt, på samme måde som enhver kreditor, som har sit sædvanlige opholdssted, sin bopæl eller sit hjemsted i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, har ret til at anmelde deres fordringer skriftligt i forbindelse med insolvensbehandlingen.
- 39 Det fremgår således af disse bestemmelser, at forordning nr. 1346/2000 for det første er til hinder for nationale bestemmelser, som udelukker, at skattemyndighederne i andre medlemsstater end den, hvori insolvensbehandling er indledt, anmelder sine fordringer i forbindelse med insolvensbehandlingen. Det fremgår for det andet af de samme bestemmelser, at denne forordning ikke sondrer mellem privatretlige og offentligretlige kreditorer.
- 40 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at bestemmelserne i forordning nr. 1346/2000 ikke giver fordringer fra skattemyndighederne i andre medlemsstater end den, hvori insolvensbehandling er indledt, en særstilling i den retning, at de skal kunne gøres til genstand for en tvangsfuldbyrdelsesprocedure selv efter iværksættelsen af en insolvensbehandling. Hvad angår de i hovedsagen omhandlede omstændigheder indebærer den omstændighed, at de fordringer, som er genstand for tvangsfuldbyrdelsesproceduren, er skattefordringer, følgelig ikke, at de af denne grund alene henhører under rumænsk ret, eller at de virkninger, som er fastsat i lex fori concursus – i dette tilfælde ungarsk ret – ikke finder anvendelse på dem.

- 41 Under disse omstændigheder skal det andet spørgsmål besvares med, at det ikke i en situation som den i hovedsagen omhandlede er relevant ved afgørelsen af det første spørgsmål, hvorvidt den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, er en skattefordring eller ej.

Sagens omkostninger

- 42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling skal fortolkes således, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt – som over for en kreditor, som ikke har deltaget i den pågældende insolvensbehandling, fastsætter bestemmelser om fortabelse af rettigheden til at gøre sin fordring gældende eller udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen angående denne fordring i en anden medlemsstat – henhører under bestemmelsens anvendelsesområde.**
- 2) **I en situation som den i hovedsagen omhandlede er det ikke relevant ved afgørelsen af det første spørgsmål, hvorvidt den fordring, som gøres gældende ved tvangsfuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, er en skattefordring eller ej.**

Underskrifter